

CARTES A UN POETA

Capitol II

Maite Soler

Remitent: Barcons.
Bloque número 1. Apartamento D.1.
Calabozo Guarico.
Venezuela.

Sr. José Sánchez Herrán
12, 4eme et. Rue du Simplon.
1006. Lausanne.
Suiza.

Dia d'avui: Dijous, 8 d'agost de 1991.

Il·lustre amic: M'acaba d'arribar una carta teva, en la que m'expliques que ja has acabat les vacances d'aquest estiu. M'agrada veure't espavilat, vital, anant d'aci d'allà com un ciclista de vint-i-dos anys. Jo, a Calabozo hi tinc una bicicleta

on corro tot el plà, arreu de la ciutat amb ella (ja m'en han robat dues) però, tossut que sóc no deixo d'utilitzar-la, el que em sap més greu és el que no tinc amb qui rondar-la ni em qui discutir de les ciències i de més prolegòmens, paradigmes de la metafísica que sempre em porten a cavi-lar i enredar-me en utopies que no em porten més enllà d'on sóc i per tant la meva soletat és doble. Això de las "lanchas i los nudos" a mi no em va agradar mai, tu ja ho saps la feina que vaig tenir per aprendre a nedar. Jo sóc més home de caceres i de boscos... i és aquí que em ve al cap... be en fer esment al saber de fer o no fer bé una cosa més que l'altre, en definitiva a la sabiduria, a si es transmet a d'altri, als veniders, als nets i també als fills. Jo tinc sobre això, la meva opinió encara que de vegades també els meus dubtes envers aquest talent, erudició, diga-li com vulguis, anomenades vulgarment intel·ligència, sabiduria, coneixement.

Perquè si bé el meu fill es passa en el Congrés interrogant ministres i la meua filla es passa el seu temps ensenyant "Computació Electrònica", jo els veig molt superficials i de filosofia "niente"... de metafísica, "niente"!! Jo tinc seixanta llibres, opuscles, resenyes, articles i de més escrits per mi sindèresi, em plau en comprobar-ho i em congratula el poder-los rellegir de quan en quan, i em pregunto: Quí dels vint milions de persones que pululen per Venezuela ha escrit mai en se vida un llibre? Pocs! Molt pocs!!

No poden escriure'l perquè molts d'ells no saben ni tan sols llegir-lo! I d'entre aquests vint milions es troben els "los letrados" dels meus fills.

Jo m'assec, m'assec de cul en els bancs de la plaça... i em sento, em sento capaç d'aplatanar al més pintat de tots els pseudo filòsofs que, a Venezuela i a la resta del món, es vanen d'esser-ho.

Jo m'assec ben alt i continuu preguntant-me: Dels vint milions de "pati-cortos" que hi ha en el país, quants d'ells es lleven cantant?. I cantant les seves pròpies cançons!! Que això, si que té collons! Les meves pròpies cançons, que les tinc gravades en casets. Però, jo canto i canto això meu. I sent jo, un teixidor, fotut i, tot i estant empès contra les cordes de la més abjecta pobreteria, em sento l'home més poderós del món.

Quants han pogut passejar per la capital ben vestits i feliços de tenir una renta que triplica mensualment el que guanyen tots els meus fills junts? Quants? Savis? El savi he estat jo!. I aquí no hi ha més pebrots que els meus!! La gent, per un general, és bluf! Tot superficial, aparences!

El problema és allò que et vaig repetint a cada carta, allò dolent, el mal d'aquesta vida és que quan tinc el món a les meves mans, ja no tinc mans. Quan tinc a la meua banda les dones més presumides, les que fan més goig, ja no tinc amb què mullar-les. I, el més dolent i pitjor de tot, és que, és del tot cert que em llevo cantant, però, també és cert que no se'm passa per alt la certesa la proximitat de la Guadanya de la Mort que no podré esquivar. És

CARTES A UN POETA

quan em vé ràbia, i busco a Deu per afusellar-lo... Perquè m'ho ha donat tot, quan ja no tinc ni dents ni penis per viure-la!

Si nosaltres confiem la nostra il·lusió en coses de la Terra, tenim esperança.

Si nosaltres confiem el nostre anhel en coses del Cel, tenim fe. Fe.

L'esperança, encara que essent abstracte, obeeix a una lògica més o menys tangible, pel seu objectiu i diafragma a la Terra... que la tenim a flor de mà.

En canvi, la Fe incideix en la superstició perquè apunta a alguna cosa que, certament, no existeix. El cel no existeix.

Les partícules elementals i, més concretament les subatòmiques o subelèctriques que exulten en perenne simbiosi amb els gasos que se'n deriven de l'assimilació pertinent del macro-caos que tots coneixem, dóna com a resultat la generatriu del tot, incloent-hi l'àtom i les parts constituents dels seus micro-sensibles quants. I d'aquí la vida tota. Questió de temps. Però les galàxies arrenquen d'aquí, i nosaltres, també.

L'esperança és humana. La fe és teòloga, i no quadra amb la Ciència.

Il·lustre Sánchez, jo i la meua "Cosmogonia", tu ja ho saps, no hi puc fer més. "Puño crispo y brazo en alto".

Parlant d'una altra cosa, és lamentable la mort del senyor Jose Luis Gorina; tant jove!!

Bé, s'ha mort el "Bòlids". Es va morir el "Caramelero" Sánchez. Es va morir el meu amic Blas Morlans, el de San Fernando 86. Porción de óbitos. I tots han deixat de respirar, que hom se li fa un nus a la gola quan ho pensa... Que tots són iguals. Deixem de respirar! Renoi! "Que non lo capito"!!

Sigui com sigui centenars d'amics nostres deuen d'haver creuat el Pont de la Salut, jo aquí, tu allà, i cap d'ells no n'ha tornat. Quanta desgracia! I Deu, tossut en les seves manyes!

Has visitat l'amic Francisco Mora, per Can Oriach? Si o no? Escriu-me, parla'm de tot. Mai no em parles de la teva dona, ni del teu fill, ni de la teva filla. Cóm estàn? De què viuen?, No siguis tan avar! Digue'm algo, Jo, et diré que fa trenta anys li vaig regalar al meu fill una màquina d'escriure i amb no res es va fer periodista. També el vaig portar al Banco Unión de Caracas, li vaig obrir un compte d'estalvis amb 50 dòlars. Al cap de poc temps, no tenia ni cinc. És periodista, i m'agrada veure'l per la televisió quan interroga als ministres, si viu bé, és perquè jo el mantinc, i ell, es queda amb el seu sou.

Nanu, quan em vas dir que el Ciervo del carrer Roger de Flor ja no existeix em vaig posar rabiós! Com és que varen vendre aquell casalot de tants i tants records! No hi ha dret! A Sabadell, cadascú va per ell. És ben certa la dita.

A la Carretera de Terrassa, hi vivia el pianista senyor Josep Gili Bayó. Em pregunto, estarà viu? Saps alguna cosa d'ell? Perquè no ho esbrines? Ciao caro! Fins aviat, espero.

Pere Barcons

PD. L'esperança és humana, recorda, no s'ha de perdre mai la il·lusió. La il·lusió és la última cosa que es perd en aquesta vida.

Il·lustració de Nati Ayala

**FINQUES
CARNER**
Agent de la propietat Immobiliària
Sant Antoni Mª Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

1957 2003
**LA
LLAR
DEL
LLIBRE**
46 anys a Sabadell

Villajoyosa
Aquarel·la
Antoni Angle · 1994